

Nagypéntek és Húsvét ajándéka

De jó, hogy a kétnapos húsvéti ünnep mellé néhány éve csatlakozott a nagypéntek is mint szabadnap; így a várva várt tavaszban négynapos jól megérdemelt pihenésünk is lehet. Az is jó, hogy a Nyuszi hoz egy kis ezt meg azt; meg hogy találkozhatunk az esetleg már rég nem látott családtagjainkkal; és hogy minket, hölgyeket meglocsolnak a fiúk, hogy el ne hervadjunk.

Tényleg ennyiről (ami önmagában amúgy valóban érték), de csak ennyiről szólna ez a kétezer éves ünnep? Semmiképpen sem. Ezt a szívet mélyen megérintő kozmikus történetet próbálom most úgy elbeszélni, hogy akár egy nyitott szívű gyermek is megérthesse. Engedjük meg most magunknak, hogy gyermeki nyitottsággal hallgassuk.

Nagyon-nagyon régen, az idők kezdetén Isten megteremtett minket, az embert. Egy gyönyörű kertben éltünk, amit úgy hívtak, hogy Éden. Nagyon boldogok voltunk ott, mert Isten nagyon szeretett minket, és mi is nagyon szerettük Őt. Meg is ígértük egymásnak, hogy ez mindig és mindig így lesz. De egyszer csak jött a Gonosz, és azt súgta a szívünkbe, hogy ne higgyünk Istennek, mert Ő nem is szeret minket. És mi olyan ostobák voltunk, hogy elhittük a hazugságot. Nem Istenre hallgattunk, hanem a Gonoszra, aki becsapott minket. Elhagytuk Istent, aki pedig nagyon szeretett minket. Azóta már nem az Édenben, az Élet kertjében élünk, ahol szeretet, öröm és békesség ölelt körül minket; hanem azon kívül, a rideg nagyvilágban. Olyanok vagyunk, mint egy kis elveszett bárány: árván, szomorúan, félelemmel telin járjuk az utunkat; miközben a szívünk leges-legmélyén emlékszünk arra, hogy milyen nagyon is jó volt az Édenben, Isten békességében és szeretetében.

Bizonyára fájt Istennek, hogy az ember elhagyta Őt, de Ő nem a saját fájdmával törődött, hanem mint egy jóságos édesapa-édesanya azon aggódott, hogy mi lesz az elveszett gyerekével. Próbált nekünk Fentről üzeni, hogy Ő még mindig nagyon szeret minket, de mi már nem hallottuk meg a szavát. Ekkor nagyot gondolt Isten: lemegyek az emberhez a Földre, megkeresem és megtalálom az „elveszett bárányt”, hogy többé ne legyen elveszett, magányos és szomorú. És akkor, karácsonykor eljött hozzánk Isten szeretete. Jézus Krisztus, Isten egyszülött Fia hozta el azt nekünk, amikor megszületett, beleszületett ebbe a világba.

Velünk élt Jézus. Kedves volt hozzánk. Amiben tudott, segített minket. Arról beszélt, hogy az Ő mennyei Édesapja mennyire nagyon szeret minket. És egyszer csak megálltunk a Golgota hegy tetején. Ott állt egy kereszt. Tudtuk, éreztük, hogy az a kereszt az ember keresztje; mert az ember hagyta el Istent, az Élet kertjét, és mert ennek a történetnek a vége a halál. Szomorúan néztem Jézusra. Elmondtam Neki, hogy sajnálom, és nagyon megbántam, hogy nem hittem Istennek, és hogy elhagytam Őt. Azt is elmondtam, hogy mennyire nagyon örültem, hogy Ő, Jézus megkeresett és megtalált. Hozzá léptem, hogy elbúcsúzzak Tőle, aztán induljak a keresztre. Ekkor Ő megölelt... majd a kereszthez lépett, hogy Őt szögezzék fel helyettem.

Ott álltam a kereszt alatt, és sirtam. Ott voltam a temetésén is, és sirtam. Kimentem újból a temetőbe, és sirtam... mert miattam halt meg; és mert hogy mennyire nagyon szeretett. És egyszer csak megállt mögöttem valaki, és a nevem szólított. Én megfordultam, és nem hittem

a szememnek: ott állt az élő Jézus Krisztus. Elmondta, hogy nem csak azért jött, hogy megtaláljon minket; hanem hogy magára vegye minden tévedésünket, mulasztásunkat és annak következményét, a halált... ezért halt meg helyettünk. Ez a megváltás. És Ő a Megváltó. És aki elfogadja, hogy Ő, Jézus ennyire nagyon szeresse, annak életet ajándékoz, mégpedig egy olyan örökké tartó életet, amit a földi halálunk sem tud elvenni. Megígérte, hogy soha nem fog elhagyni! Ha elfogadom, velem lesz örökké, a Lelke által.

Hát ezért mosolygok, s van örömmel és hálával tele a szívem. Semmiféle körülmény közepette nem felejthetem el, hogy Hozzá tartozom. Szeretetében „akár élek, akár halok” békességben és biztonságban vagyok. Köszönöm a Nagypéntek és a Húsvét ajándékát, ami nem csak az enyém lehet, de mindenkié, aki azt elfogadja.

Bálint Klára
református lelkipásztor
mentálhigiénés szakember